

Μαρία Γιαννακοπούλου

ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μετάγγιση χωρίς τέλος στην ανθρωπολογία
 τής ατμόσφαιρας
 φορέας ανήθικου τέλους
 στη βουβή έκπορνευμένη γῆ
 λυκόφως στά σπλάχνα τής μαρτυρίας
 και στά νησιά μέ ἑκατό χιλιάδες λεῦγες βάθος.
 Ἀποστασία στην ἄρρητη θεότητα
 στό πεδίο τής Στυμφαλίας θάλασσας
 πόθος κρεμασμένος ἀπό τά φῶτα τής τρικυμίας.

ΜΑΘΗΜΑ ΣΙΩΠΗΣ

Μάθημα Ισορροπίας, βουβή κίνηση,
 μπροστά σέ χιλιάδες ὑπόγεια συγκροτήματα,
 ἄτονη μουσική, χαμένα θαυματοτρόπια,
 κι ἐσύ μετράς στά δάχτυλα
 τίς ἐκρήξεις στά προάστεια.
 Σημάδια βαθιά, ἐμπειρία ἀχρηστη,
 γιά ν' ἀκοῦς τοὺς πόνους τής γῆς στόν Ἴσημερινό.
 Ἦχοι σιωπῆς πάντα στοὺς τοίχους
 ἢ θάλασσα ἀνάβλυσε πτώματα
 μυρωμένη φαντασία κάθε ἐλεγείο τής παρουσίας σου.
 Στό νυκτόβιο θρήνο κάθε γυναίκα
 -διήγηση μέσα σέ χῶρο ἀπό πέτρες-
 ἢ ἀγωγή ἔγινε σύγγραμμα,
 ἀτόφιος λοιμός. Στά πεζοδρόμια χάρτινες κορδέλες.

ΚΛΙΜΑ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟ

Πάντα ὁ φόβος πανηγύρι χυμοῦ
 ὠδή μέ παγωμένες κινήσεις,
 ἀνήθικος μῦθος. Στά βουνά τής ντροπῆς
 ἢ μεγάλη γοητεία, κλίμα θανάτου, ἐπανάσταση
 σιωπῆς, ἂν καί ἡ διαδικασία εἶχε προβλεφθεῖ γιά
 ἀργότερα, μετά τό χορὸ τῶν κοχυλιῶν.
 Καμίνι ἢ κάθε χώρα, ἐκλογή αὐτοβιογραφίας,
 σκαρί χωρίς ἦχο.
 Οἱ ἐκμυστηρεύσεις στόν ὑπόνομο χωρίς ἀγωνία.
 Θλιβερὴ οὐλή μετά τὴν ἐκρηξη τής ἀτομικῆς
 δουλικότητος-ἠπιότητος, κατάσταση πολιορκίας,
 ὁ βυθος μᾶς καταπίνει μέρα Νοέμβρη παγερή,
 ἀναλλοίωτα βήματα στό χάος.
 Σύστημα καθαρῆς φαντασίωσης στὶς κόκκινες σημαῖες,
 τραγούδια μέ παλμὸ βουβῆς ὑποχώρησης, στην
 Τανζανία κεντᾶνε φορέματα.